

Het
geheim
van
Floep
en de
Bos-Paramoefkies

Geschreven
en geïllustreerd door

Esther Overbeeke

1. Die het groene volk de reuzen brengt

Het gekrijs was werkelijk oorverdovend. Trommelvlies vernietigend.

Als een op hol geslagen stuiterbal weerkaatste het tussen de muren. Om daarna met extra kracht naar buiten te spatten.

Er werd op de deur geklopt. Zacht, maar duidelijk. Het waren de Oudsten. Natuurlijk waren het de Oudsten. Dat viel te verwachten.

Ze gingen aan de tafel zitten. De Oudsten en de kersverse vader. “We hebben echt alles gedaan,” stamelde hij.

“Ze heeft iedere week thee getrokken van het blad van de Susselaar. Tot de laatste druppel opgedronken. Elke avond zongen we het lied van oude Greutel tegen haar buik. Negen manen lang. We hebben het niet één keer overgeslagen. Ze heeft zelfs de FluisterWind gedanst; voor de zekerheid. Bij iedere volle maan opnieuw.”

“Eens per honderd jaar...” De oude stem kraakte.

“Wat zegt u?” vroeg papa Paramoefkie.

“Eens per honderd jaar,” herhaalde ze.

“Zijn naam is Floep.” Mama straalde. “Hij is prachtig. Precies drie centimeter lang. En zijn huid... Feller groen dan ik ooit bij een Paramoefkie heb gezien!” Er werd iets onverstaanbaars gemompeld in de kamer. Papa Paramoefkie stond op.

“Hoe kan het dat dit mij overkomt? Ik, het Hoofd van de Pasoppers... Ik geef ál mijn tijd aan de bescherming van dit dorp! Met gevaar voor eigen leven nog wel. Waar heb ik dit aan verdiend?”

